

Fra de britiske Soldaters Ankomst til København

Med Briterne fra Grænsen til Hovedstaden

Et Triumftog gennem Jylland, Fyn og Sjælland

Af vor udsendte Medarbejder.

MORGENBLADETS udsendte Medarbejder naaede Kl. 17 i Gaar til København sammen med de fire engelske Vogne, som havde været de første, der kørte ind i alle de aabne tyske Byer og Danmark efter Kapitulationen. I Bilerne befandt sig Lederen af Militærkommissionen, Captajn Friend, sammen med enkelte andre højtstaaende Officerer, to engelske og en australsk Krigskorrespondent.

Disse fire Vogne er en Del af den nedenaataende omtalte Korttoge passerede Grænsen ved Krusaa Lørdag Aften. De boede alle paa Hotel »Danmark« i Aabenraa, hvorfra de startede om Morgenen Kl. 9. Maalet var København, hvor Officererne skulde forhandle med Tyskerne og forberede de efterfølgende Troppers Indmarch. Paa hele Ruten op gennem Sønderjylland, først i Haderslev, siden i Christiansfeld, befandt sig store Menneskemængder, som gav Englænderne deres hjerteligste Hyldest. I Christiansfeld mødte man en tysk Troppettransport paa over 100 fuldt læssede Vogne, og man

saa det Særsyn, at Menneskene paa den ene Side af Gaden jubede og kastede Blomster til Englænderne, mens de paa den anden Side vendte Ryggen til Tyskerne.

Vognene fortsatte med 120 kms Fart til Kolding over Lillebæltsbroen, Fyn og til Nyborg, hvor en ekstra Færge straks blev gjort klar. — Englænderne blev placeret i Kapitajnens Salon og i 1. Kl.s Salonerne, hvortil ingen af de øvrige Passagerer, der forresten hovedsagelig bestod af befriede Fanger fra Frøslevlejren, fik Adgang. I Korsør var hele Byen paa Benene, og det var lige ved, at man ikke vilde lade de

Demokrati og Dødsstraf

Den forestaaende Domfældelse af Stikkere og andre Landsforrædere har i den frie Presse affødt en vild Diskussion om, hvorvidt det er foreneligt med demokratisk Aand at give Straffelove tilbagevirkende Kraft.

Det er det ikke, og det skulde det i den givne Situation alligevel gerne være. Kort sagt, et kildent Punkt.

Imidlertid er der et Synspunkt, som ikke har været fremme under Diskussionen, og som maaske kunde bidrage til at løse Vanskelighederne. Det er dette:

De Folk, som man vil straffe for deres Forbrydelser i Besættelsestiden, er Mennesker, der selv frivilligt har sat sig udenfor det danske Retssamfund og givet sig ind under et andet Retssystem. De har haft tysk Beskyttelse, tyske Papirer, Rettigheder og Forpligtelser som Tyskere.

Hvad er da naturligere end nu at dømme dem efter de Love, som de frivilligt har givet sig ind under? Det er hverken stridende imod dansk Retspraksis eller dansk Retsfølelse, at man i særlige Tilfælde, hvor Forholdene taler for det, benytter fremmede Lovbestemmelser analogisk som Domsgrundlag.

Og Lovene i den Retsorden, som de selv af egen Drift har givet sig ind under — den tyske — hjemler klart og tydeligt Dødsstraf for de Gerninger, de har begaaet.

Det vilde være fuldstændig i Demokratiets Aand at respektere det Valg, disse Mennesker selv frivilligt har truffet. Respektere det helt ud til dets yderste Konsekvens: Dødsstraffen.

længe ventede Englændere køre igennem. Men man skulde hurtigst muligt igennem til København, og selvom Englænderne var kede af det, maatte de køre over Sjælland i et forrygende Tempo. Gennem Byerne var det simpelthen umuligt at holde Farten oppe for de store Men-

neskemængder, og i København de aldrig havde været ude for for i modtog Befrielse en Hyldest, som de mange øvrige befriede Lande.

Da Frihedskæmpere besatte Grænsen

De første Briter, som kom til Sønderjylland, var en Militærkommission, der kørte over Grænsen Kl. 18.30 i Lørdags. Den bestod af 17 Mand i 7 Vogne, som er kørt forud for Montgomerys Styrker under hele Toget fra den ene aabne By til den næste. Kommissionen tog til Aabenraa, hvor den først indkvarterede sig i Danskhedens Højborg »Folkehjem«. Ved Ankomsten her oplevede man det, der kan sidestilles med de største nationale Begivenheder. Briterne fik en stormende og rørende Modtagelse. — De smilte, strøede om sig med Cigaretter og Folkemængden sang spontant »It's a long way«, »Der er et yndigt Land«, »Kong Christian« osv.

Om Aftenen forhandlede Kommissionen med dens Formand, Kaptajn Friend, i Spidsen med den tyske Kommandant paa Grand Hotel. — Det vides ikke, hvorom disse Forhandlinger drejede sig. Senere tog Kommissionen ind paa »Hotel Danmark«, hvor den overnattede.

Stikker-Konvoj flygtet til Tyskland

Kl. 10 Lørdag Formiddag blev den dansk-tyske Grænse besat af Frihedskæmpere. 10 Minutter i Forvejen var en Konvoj med Stikkere og Clearingmordere kørt Syd paa. Man mener at have genkendt den berygtede Stikker Max Pelving. Han har mørke Briller og skjulte sit Ansigt i Hænderne. En større Folkemængde vilde have standset den uhyggelige Konvoj, men Morderne og Stikkerne var væbnet til Tænderne. Den sidste Vogn var fyldt med Hippo'er. — En ung Mand trak sin Lommekniv og saa sit Snit til at punktere et af Bilens Hjul. Det gav Anledning til en større Episode, som desværre endte med, at Hippo'erne slap bort.

Det er Hensigten foreløbigt at lade Styrker fra Frihedshæren staa ved Grænsen. Det menes, at 1000 Frihedskæmpere vil blive sat paa Post her.

Journalister gennem de tyske Linjer for at møde Engländerne

Det var lykkedes talrige Repræsentanter fra Pressen at naa til Aabenraa. Natten til Lørdag blev det besluttet, at 4 udvalgte

Journalister skulde forsøge at køre gennem Tyskland og opnaa Kontakt med de britiske Styrker. De startede Kl. 2 Nat, og det lykkedes dem efter at være kørt gennem de tyske Linier og Ingenmandsland at naa de britiske Styrker Kl. 7.30 om Morgenen ved Neumünster. De fik her en uforglemmelig Modtagelse. — De blev straks ført til en britisk Kaptajn, som paa eget Initiativ fremsatte et Budskab til det danske Folk. Han udtrykte den dybeste Beundring for Frihedsbevægelsen, som havde ydet en straalende Indsats i Krigens afgørende Fase. Han understregede, at man ikke maatte betragte Situationen med mindre Alvor, fordi de egentlige Krigshandlinger var ophørt. Der var stadig store Opgaver at løse. Det var ikke nok, at Krigens var vundet, Freden skulde ogsaa vindes.

Til Slut udtalte han: »Det vil ikke forbyde mig, hvis Premierminister Churchill i nær Fremtid aflægger et Besøg i Danmark.«

Froslevfangerne befriet

Fangerne i Froslev er befriet. De første 3, som slap ud, var fra Aabenraa. De havde siddet i 11 Maaneder, men deres første Tanke gjaldt at komme under Vaaben og indtage deres gamle Pladser i Frihedshærens Rækker. Ialt blev 2800 Danskere befriet fra Froslevlejren. Umiddelbart efter gik de til Aktion under Ledelse

Svensk Hyldest til Danmark

De svenske Blade bringer i Anledning af Danmarks Befrielse en Række Hyldestartikler, ligesom Stockholms og Uppsalas Studentersammenslutninger har overbragt den danske Legation i Stockholm deres Hyldest. En tusindtallig Skare Studenter flokkes foran Legationen og gav deres Følelser Luft i Tale og Sang.

»Dagens Nyheter« skriver bl. a.: »I Dag lykønskes af overstrømmet Hjerter Danskerne, som maaltbevidste og standhaftige har ført Kampen til Ende. De har de Allierede at takke for Vaabenhjælpen, men den moralske Sejr er helt deres egen. Aandens Sejr over Materien, den Aand, som besjælede det danske Folk, kunde ikke betvinges. Vi véd, hvor Danmark staar. Samme Besluttsomhed og Klogskab, som har præget Kampen, vil ogsaa kendetegnede Genophygningsarbejdet. — Det føles trygt at vide dette under Uvisheden om Europas Fremtid. Det lægger Grunden til et fortroligt Naboskab. Vi vil gøre, hvad vi formaar, for at lindre Okkupationens Følger.«

»Stockholms Tidningen« skriver bl. a.: »Danmark har sejret i sin tavse, heltmodige Forsvarskamp mod den for kort Tid siden endnu ubrudte Overmagt. Retten har sejret over Vold, Kulturen over Barbariet. Danskerne véd, hvad vi føler. De véd, vi deler deres alvorsblandede Lykke nu, ligesom vi delte deres svære Tider saa meget, som en udenforstaaende, der ikke selv umiddelbart er ramt, kan dele en andens Sorg.«

af danske Politibetjente mod Koncentrationslejrens Stikkere. 40 af disse sidder nu under Laas og Slaa.

Frits Clausen og Jens Møller arresteret

Blandt de arresterede i Sønderjylland befinder sig iøvrigt den tidligere Nazifører Fritz Clausen og den tidligere Formand for det tyske Mindretal, Dyrlæge Jens Møller, som blev anholdt i Graasten.

K. M.

Danmark har sagt Ja!

Velkommen hjem til vore Tropper

Faa Minutter efter, at vi havde faaet Melding om, at vore Tropper var gaaet i Land i Helsingør, var jeg i Bil paa Vej nordpaa sammen med Krebs, der er Medlem af vort Kontaktudvalg i Sverige.

Det er mange Aar siden, man har taget med Bil til Helsingør. Foran hos Chaufføren sidder en Maskinpistol-skytte. Det er Graavejr med let Brise fra Nordvest. Flagene folder sig ud mellem de nyudsprungne Træer. Jeg har kun een Gang tidligere set saa mange Flag vaje over Danmark. Det var, da jeg som Dreng oplevede Genforeningen i Sønderjylland. Dengang da vort Folk forenedes i kort Tids Jubel over en tabt Landsdels Befrielse, fra tysk Undertrykkelse. Men den Pælestofelse, der dengang greb os, var overfladisk og varede kun kort, og i Dag forstaar enhver hvorfor. — Vi vandt uden at ofre! Kun vore Landsmænd i Sønderjylland havde kæmpet og lidt, medens det øvrige Danmark havde staaet udenfor Kampen. Derfor var det ofte svært i de første Aar for os at forstaa Sønderlyderne. Den Genforening, alle disse Flag i Dag melder om, er en anden. Her har, et Folk fundet sammen i Kamp og Sorg. Her er Tusinder døde for et Folks Frihed, Danmark har ofret og kæmpet, derfor maa vi i Dag tro paa Fremtiden.

Langs alle Veje staar Folk og vinker. Børn, mange Børn, raaber Hurra, saa deres smaa Stemmer bliver helt høse. De kan ikke vide, hvad denne Dag betyder for dem, men de forstaar, at en stor Glæde er kommet til os. Saaledes hørte jeg en lille 4 Aars Dreng sige til sin Mormor for nogle Dage siden: »Har du hørt, Mormor, vi faar Lov til at beholde Danmark.»

Da vi nærmer os Helsingør, ser vi Sundet foran Kronborg fyldt af Skibesmaa røgpulsende Torpedobaade, Kuttere og store Landgangsbaade. I Havnen

ligger 2 af vore Færger, som nu ogsaa er kommet hjem. Paa Havnepladsen er Tropper opmarcherede. Hundrevis af graaklædte Mænd med Camouflagenet over graabrune Staalhelme, Række for Række, Blomster i Lederbandolererne, Hurra- og Velkomstraab. I et Hjørne af Pladsen er et lille Orkester, Mænd med bløde Hatte eller hvide Kasketter, med eller uden Overfrakker, trakterer Messinghorn og Trommer. »Dengang jeg drog af Sted, dengang jeg drog af Sted,»

Hele Helsingør i festligt Opgør.

Dette er en Hjemkomst, en Modtagelse, som ingen af disse Tusinder Soldater har drømt om. Det mærker jeg straks, da jeg har trykket den første af dem i Haanden. Han er bleg og med blanke Øjne. »Vi havde aldrig troet, at I vilde tage saadan imod os,» siger han. »Hvorfor dog ikke?« »Vi har jo intet gjort, Vi har jo bare staaet og set til, og nu er det hele for sent.« »I har været parat til at give Jert Liv, det glemmer vi Jer aldrig.« »Vi vil i Kamp nu, vi vil være med.«

Vi gaar videre, vi trykker mange Hænder. Mange kendte Ansigter, man ikke har set i Aarevis, møder man her, solbrune under Staalhjelms Kant.

Der staar Overlæge Heckscher i Feltlægens graa Uniform, der Pastor Sandbæk med Feltpræstens Sølvkors paa Skulderstroppen. Der Ebbe Munck med Frontrapport-Mærket: korslagt Pen og Sværd, og ind imellem dem mange andre, vi kender. Nogle i de Meniges graa Uniformer, andre med Officerernes Sølvstjerner. Mænd fra Modstandsbevægelsen, som Gestapo drev i Landflygtigheden, og som nu vender tilbage som Retterdigheds Sværd. Alle forenede i et stort Kammeratskab. Delinger marcherer forbi med Geværer og Maskinpistoler hængt over og med Haandgranater i

Bælterne. Ranke, taktfaste, Det er Soldater, danske Soldater.

Vi baner os Vej mellem de glade Helsingørbeboere og leende Soldater.

Oberstløjtnant Wahlkopf, Korpsets Souchef, har ooplaaet sit Kvarter i en gammel Patric'erbolig ved Havnen. Han modtager os i et af de højloftede Værelser, fra hvilket vi ser ud over den myldrende Havneplads. »Vi fik Marchordre Kl. 23 i Aftes,« fortæller Oberstløjtnant, »og allerede Kl. 3 afsjædede de første Tropper.«

I Lobet af Natten er ca. 3000 Mand sat over. Det er de fire lette Batailloner, og Halvdelen af de tunge Tropper.»

»Er Oberstløjtnanten tilfreds med Modtagelsen?« Han smiler et kort Smil: »Det er overvældende,« siger han. »Jeg er lykkelig over, at Drengene faar en saadan Modtagelse. De har fortjent det, de har gjort et voldsomt Arbejde, de er dygtige, de bedste Soldater jeg har haft.« Efter at vi har aflagt Rapport om Situationen i København, skilles vi. Oberstløjtnanten kaldes til Konference hos General Knudtson i dennes Kvarter paa Sundkroen. Paa den snævre Gaardsplads sidder Soldater i hyggelig Bivoak og spiser Smørrebrød, medens mangen en dansk Bajer maa vende Bunden i Vejret. Folkene har været paa Benene i 36 Timer, det er ikke mærkeligt, at de trænger til at styrke sig.

Gennem Helsingørs snævre flagsmykkede Gader, hvor Folk puffes og trænges i en Stemning, som var de een stor Familie, naar vi hen til Byens Raadhus, hvor Pressen holder til.

Hver Armé følges af Pressefolk, ogsaa vore Tropper har nu deres feltklædte Reportere. Paa den broede Raadhustrappe støder vi paa Redaktør Arnvig, som nu efter lang Udlændighed atter er hjemme. Under vor Samtale kommer han ind paa den illegale Presses Betydning. »For os i Sverige var de illegale Blade til umaaelig Trost, ja, de var paa en Maade vor verdslige Bibel,« siger Arnvig. »Jeg vil gerne sende en Hilsen til alle dens Mænd.«

Medens vi taler sammen, er en høj, civilklædt aMnd med Pistol i Bæltet kommet ud af Døren, det er Dr. phil. Vilh. la Cour. Han ser træet ud, men da

